

FARNÍ LISTY

ROČNÍK: XXXIV

FARNOST SVATÉHO ANTONÍNA

ČÍSLO: 8/2025

KDO SYPE DÉŠŤ RŮŽÍ?

Úvodník piši prvního října, kdy je památka karmelitky svaté Terezie z Lisieux. Přestože zemřela ve čtyřicetileté věce a téměř necestovala, je patronkou misií. Před svou smrtí měla přání sypat déšť růží na vyprahlou zem. Pěkně o tom zpívá Petr M. Lutka ve své písni Kdo sype déšť růží na žíznivou zem? Celý říjen je měsícem misií. Jak se mě to dotýká?

Jsem bezesporu misijním územím. Vzpomínám si na svůj údiv, když jsem se na teologické fakultě dozvěděl, že Francie je misijním územím již od poloviny 20. století. Co teprve my?

V sedmdesátých letech, v době nesvobody, se na pouť na Svatou Horu vypravovaly z naší farnosti tři autobusy. Tenkrát musely být objednány postupně, aby to nevzbudilo podezření. Minulé dva roky se neobsadil ani jeden autobus.

Je slavnost sv. Václava. Jsem na osmé. Během závěrečného zpěvu svatováclavského chorálu lidé odcházejí. Při poslední sloce je v kostele již jenom 22 lidí. Desátá začíná o pět minut později, protože se P. Pavel zdržel ve zpovědnici. Přesto velké množství lidí přichází na mši pozdě.

Během svého pobytu na Krétě, ostrově dlouhém 270 km, s horami vypínajícími se do 2 500 metrů, jsem denně myslel na větu „Nechal jsem tě na Krétě, kvůli tomu, abys uspořádal, co ještě chybí...“ (List Titovi 1,5). Na členitém a hornatém ostrově! To byli chlapi!

Zvu každého z nás k zamyšlení. Neplatí výzva „Nechal jsem tě, sestro, bratře, v Holešovicích, abys uspořádal(a), co ještě chybí“ také do jisté míry pro každého z nás?

Dnes je první den, kdy mají děti farní katechezi. Včera se rozběhly kurzy Alfa. Nemocná starší paní je vděčná za přinesené svaté přijímání. Mladí manželé se zajímají o křest. Dva lidé z naší farnosti se zúčastnili předvolební kampaně...

To jsou ty růže, které občas padají z nebe... Jistě jich je víc, jen je vnímejme!

Jiří Beran, jáhen

ZAŽÍT MĚSTO JINAK

STALO SE

ZAŽÍT MĚSTO JINAK

PODĚKOVÁNÍ

Dovolte mi poděkovat vám všem, kteří jste jakýmkoli způsobem přispěli ke zdárnému průběhu sousedských slavností *Zažít město jinak* před naším kostelem.

V poledne se nás nakonec sešlo dostatek na to, abychom včas postavili stany, připravili občerstvení a nachystali program.

Dík patří mládeži, která zpřístupnila návštěvníkům kostelní věže, prováděla je po nich a poskytovala výklad.

Děkuji též vám všem, kteří jste napekli a přinesli domácí dobroty. Občerstvení bylo dostatek v průběhu celého odpoledne.

Těž děkuji i vám, kteří jste třeba nemohli přijít, ale celou akci jste vložili do svých modliteb.

O hudební vystoupení se skvěle postaral Pavel Helan.

Kromě naší farnosti se letos do akce zapojily tyto organizace: Medici na ulici, Pečovatelské centrum Praha 7, Charita Praha-Holešovice, Centrum Elpida-Přístav, Mezinárodní vězeňské společenství, z.s., Hnutí Mary's Meals, Spolek Ignisio, z.s., Rodinné centrum Letná, Centrum LOCIKA a Antonínovo pekařství.

Bohu díky, akce se vydařila, počasí nám velice přálo a atmosféra byla též úžasná.

Jan Rund

Únor 2013 – jarní prázdniny, středisko katolické mládeže Vesmír

Zima v Orlických horách na jaře toho roku byla vydatná. Mrzlo, až praštělo, sněhu až do pasu. Jako většina rodičů z naší farnosti i já jsem dostal na starost skupinu lyžařů. Tu moji tvořili kluci ve věku deset až třináct let. Hned druhý den po příjezdu vyrážíme pěšky z chaty na svah vzdálený asi tři sta metrů. S lyžemi na ramenou se v husté chumelenici brodíme v těžkém sněhu a jen pomalu se posouváme k cíli. Hochy, kteří začínají být vyčerpaní a našťvaní, vytrvale povzbuzuji, že to musí vydržet, že to zvládneme. Jsme přece nějakí horalé! Dojít až ke svahu skutečně nebyla žádná legrace. Místy to vypadalo, jako když se „společenstvo prstenu“ snažilo projít sněhovou vánicí do Karadrasu. Jedni zarytě mlčeli, jiní hlasitě nadávali. Všichni ale šli dál a všichni cestu nakonec zvládli. Zvládl ji tehdy i třináctiletý Ondra Šimer, který mě však po zbytek pobytu nezdravil, odešel z naší skupiny a nadále lyžoval již pouze individuálně. To nezdravení po návratu do Prahy našťestí brzy pominulo, to jen tak na okraj.

6. září 2025, katedrála sv. Víta na Pražském hradě

Je krásný zářijový den, babí léto v plném proudu. V chrámu sv. Víta se schází velké množství lidí, farníci od Sv. Antonína jsou tu snad všichni. Před desátou usedáme do lavic, významná událost začíná. Na jejím konci klečí před oltářem dva bohoslovci a biskup Václav Malý jim v tiché modlitbě klade ruce na hlavu. Jedním z těchto dvou mladých mužů je (již náš starý známý) Ondra Šimer, kterému u příležitosti jeho jáhenského svěcení a do nastávající životní etapy přeji mnoho sil. Nechť je čerpá z darů a přítomnosti Ducha Svatého a ať se mu na jeho cestě daří a zvládne ji stejně úspěšně jako tu před dvanácti lety na Vesmíru.

Daniel Pagáč

KÁZÁNÍ PRO SVÁTEK POVÝŠENÍ SV. KŘÍŽE 14. 9. 2025 (Flp 2,6-11)**HOMILIE**

Rád bych se v dnešní homilii zaměřil na druhé čtení, které nám přináší pravděpodobně jeden z nejstarších křesťanských hymnů, jenž je možná dokonce starší než samotný list Filipánům. Tento hymnus bývá také nazýván *crux interpretum*, tedy „kříž vykladačů“. I přesto se chci pokusit zabývat se právě jím, vždyť možná lépe než jakýkoliv jiný novozákonní text vyjadřuje onen paradox Ježíšova utrpení na kříži – jeho ponížení, ale zároveň povýšení.

První důležitou otázkou je, co vlastně znamená ono „sám sebe se zřekl“. Čeho se vlastně Kristus zřekl? Podívejme se, jak jedná Ježíš v evangeliích. Káže Boží království, uzdravuje nemocné, vyhání demony, slouží chudým. Existuje ale nějaké místo, kde by Ježíš využíval své moci k usnadnění svého lidského poslání, kde by učinil nějaký zázrak, kterým by pomohl sám sobě? Vždyť i na první pohled méně podstatný zázrak proměnění vody ve víno se děje až na žádost jeho matky. Vyjádřeno slovy hymnu Filipánům, „byl jako každý jiný člověk“. A už tady se můžeme ptát sami sebe: kdy já používám to, co mám – svoje schopnosti, kontakty, postavení –, jenom ve svůj prospěch a kdy to dávám druhým?

Další rovinou zřeknutí je způsob, jakým se Ježíš stavěl k tehdy dobovým představám o židovském mesiáši. Ježíšovi není nic vzdálenější než pojmát svoje poslání ve smyslu mocenského triumfalismu. Například před Velikonocemi vjíždí do Jeruzaléma na oslu – na zvířeti, které rozhodně nepůsobí mocensky. Ježíš se nechová ani jako nějaké pohanské božstvo; jestliže například v Egyptě byl faraón považován za syna božího, Ježíš takové pojetí odmítá.

Vrcholem tohoto Ježíšova postoje je právě jeho ukřižování. V hymnu je to vyjádřeno slovy „Byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži“. Zaznívá-li v hodině ukřižování v evangeliích od kolemjdoucích: „Jsi-li Syn Boží, sestup z kříže!“ a apeluje se na Ježíšův královský status: „Je král izraelský – ať nyní sestoupí z kříže!“ (Mt 27,39–44), jedná se vlastně o jedno z největších pokušení pro Ježíše. Ale on i v této nejtěžší chvíli zůstává věrný svému životnímu postoji, svému zřeknutí se role mocného panovníka nebo pohanského boha, a nezřídá se postoje chudého a pokorného služebníka.

Proč se ale zamýšlet nad Ježíšovým životem a jeho ponížením? Není to něco abstraktního, co je sice hezké, ale nás se to vůbec netýká? V tomto ohledu je pro nás zásadní pátý verš listu Filipanům, který v slechnutému hymnu předchází: „Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš.“ „Mějte v sobě to smýšlení“ – použitý imperativ *φρονεῖτε* je zde zásadní, protože u apoštola Pavla znamená vnitřní a dynamický postoj, který zasahuje myšlenky, touhy i city. Není tedy jen vnější pózou, ale je vnitřním postojem. Každý z nás křesťanů se má v životě pokusit napodobovat toto Ježíšovo pokorné smýšlení a mít ho v sobě. To se týká opravdu každého z nás: každý z vás totiž asi v životě zastává nějakou pozici, kde má moc. Může to být třeba pozice v rodině, církvi, politice nebo zaměstnání. Ježíš po nás žádá pokoru i tam: být Ježíšovým učedníkem je možné jenom tehdy, pokud se s Ním spodobujeme.

Bylo by chybou opomenout druhou část hymnu, která začíná slovy „Proto ho také Bůh povýšil“. V křesťanství totiž platí, že kde je kříž, tam je i vzkříšení. Jedno bez druhého nedává smysl, a pokud jedno nebo druhé chybí, vede to k různým karikaturám křesťanské víry. Bez vzkříšení vznikne křesťanství, které má zálibu v sebetřýznění a utrpení, a bez kříže zase pohodové křesťanství bez jakékoliv oběti a nutnosti změny životního postoje. Každý z nás se může sám sebe ptát: nenesu pokušení k jedné či druhé karikatuře? Je dobré neztratit ze zřetele obojí.

A také to představuje určitou naději. Vždyť i v našem životě jsou jistě věci, které představují kříž a ponížení. Někdy jde o opravdu těžké kříže nebo ponížení, které nás srážejí na úplné dno. I v takové situaci je ale skutečnost povýšení, tedy vzkříšení důležitá. Stejně jako Kristus došel oslavení cestou kříže, cestou dobrovolného sebeponížení a dobrovolné poslušnosti, i učedník dosáhne plné spásy a svobody pouze tehdy, když bude kráčet stejnou cestou.

Celý hymnus tedy spočívá v obrovském paradoxu: v dobrovolném ponížení a poslušnosti až k smrti kříže zcela paradoxně probleskuje zář slávy vzkříšení. Právě v tomto smyslu hymnus končí slavnostní doxologií: „Každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.“ Když tedy v dnešní svátek zaměřujeme pozornost na Kristův kříž, je dobré si uvědomovat, že kříž není konec. Kdo jde s Kristem i skrze těžkosti, toho nakonec čeká radost.

Ondřej Šimer

TÍM, ŽE (SE S)VĚŘÍME, JSME SI BLÍŽ

DOTAZNÍK

Přiblížit ty, se kterými se v kostele vídáme, nám může pomoci rozhovor. Děkuji těm, kdo jsou ochotni se s námi podělit a odpovědět na vždy stejné otázky. Tentokrát se ptáme Mariny a Slavomíra Hořínkových.

Řekněte nám něco o sobě!

Jsme rodina se čtyřmi dětmi. Do antonínské farnosti chodíme, co jsme spolu, tedy více než 20 let. Marina je historička umění, pracuje jako edukátorka v Národní galerii, Slavomír je hudební skladatel a působí na katedře skladby HAMU.

Můžete nám prozradit, jaké je vaše oblíbené místo?

Marina: Takových míst je hodně. Jedním z nich je kostel Panny Marie Andělské na Hradčanech, ve kterém

jsme měli svatbu a kam jsme několik let chodili do Společenství františkánské mládeže. V poslední době se tam dostanu nanejvýš jednou do roka, přesto mě pokaždé, když vstoupím do kostela, napadne: „To je milé, být zase doma...“

Slávek: Kdekoli, kde je ticho.

Se kterou současnou osobností nebo postavou z historie byste se nejraději potkali a o čem byste s ní hovořili?

Marina: *Se svatou Anežkou Českou. Možná proto, že pracuji už deset let v místech, kde ona prožila většinu svého života. Nepotřebovala bych se jí ani na nic zeptat, jen bych ji pozorovala. Zajímalo by mě, jakou byla osobností.*

Slávek: *Přiznám se, že o těchto věcech vůbec neuvažuji. Rád bych se setkal s Ježíšem tváří v tvář, ale toho se tak jako tak dočkám, takže si otázky nechám na potom.*

Které místo v Bibli vás nejvíc oslovuje?

Marina: *V poslední době Proměnění na hoře Tábor.*

Slávek: *Taky!*

Prozradte nám modlitbu nejbližší vašemu srdci...

Marina: *V každém období života tíhnu k něčemu jinému. Obecně jsou mi velmi blízké modlitby bratrů z Taizé. V poslední době mě překvapivě hodně oslovují vstupní modlitby bohoslužeb, zvláště tato: „Uč nás milovat, co přikazuješ, a toužit po tom, co slibuješ, aby uprostřed proměn tohoto světa naše srdce pevně přilnulo k tomu, v čem je pravá radost.“*

Slávek: *Před časem jsem objevil úžasnou modlitbu v díle Mše nad světem od T. de Chardin: „Uzavři mě, Pane, v nejhlubších útrobách svého Srdce. A až mě tam budeš mít, sežehni mě, očisti mě a povznes k dokonalému uspokojení tvého přání, k co neúplnějšimu zmaření mě samého.“*

Kterých ateistů si vážíte?

Marina: *Vážím si všech lidí bez ohledu na jejich náboženskou příslušnost. Nejvíce mě oslovují lidé, kteří jsou hlubocí, upřímní a toužící po dobru.*

Slávek: *A kterých věřících si nevážíte? Vůbec takhle nepřemýšlím. Spousta lidí, kteří nevěří v Krista, mě zahanbuje svými ctnostmi.*

Kdy jste byli naposledy v kině? Na jakém filmu?

Marina: *Před několika dny na filmu Karavan. Především proto, že hlavní roli hraje nejlepší kamarád našeho syna Damiána. Myslím, že film dobře vystihuje pocity matky samoživitelky, která zůstane sama na výchovu postiženého syna. Víc mě asi zaujal film, který jsme se Slávkem viděli den poté na streamovací platformě. Jednalo se o film Vermiglio, rodinné drama odehrávající se na konci druhé světové války v italských Dolomitech. Film je nesmírně silný ve svém pomalém tempu, jemném provedení a výborné kameře.*

Slávek: *Do kina se moc nedostanu...*

A v divadle?

Marina: *To už bude hodně let. Ale zrovna nedávno jsme si se Slávkem říkali, že bychom si mohli zajít na nějaké představení do Dejvického divadla.*

Slávek: *Teď v září v Alfrédovi ve dvoře na hudebně-divadelním představení Předřeč šelmy.*

Který je váš nejoblíbenější spisovatel nebo básník?

Marina: *Když tak o tom přemýšlím, asi žádného oblíbeného autora nemám. Snažím se číst vždy něco nového, a když mě nějaký autor zaujme, přečtu si od něho hned několik titulů za sebou, a pak jdu zase dál.*

Slávek: *Těžko se mi rozhoduje, kdo by měl být nejoblíbenější, tak dám alespoň tip na básně Jiřího Váchy nebo romány Jany Šrámkové.*

Kterou hudbu rádi posloucháte?

Marina: *Poslouchám téměř všechny žánry, vážnou hudbu na koncertech, kam mě vezme Slávek, v autě (kde trávím bohužel hodně času) pak vše možné, v závislosti na náladě.*

Slávek: *Rád poslouchám hudbu, kterou neznám, starou i novou.*

Co právě čtete?

Marina: *Většinou mám rozečteno několik knih. Momentálně čtu dystopický román Ostrov ztracených vzpomínek od japonské autorky jménem Jóko Ogawa, dále knihu Poslední interview od izraelského autora Eškola Nevy a k tomu Pozdně antické a raně křesťanské umění F. Gerka.*

Slávek: *Totalitu a nekonečno od Emmanuela Levinase. Ale čtu samozřejmě i beletrii. O prázdninách jsem četl třeba sci-fi trilogii Vzpomínka na Zemi od Liou Cch'-Sina, Letnice od Miroslava Hlauča nebo knihu Tančící Arabové od palestinského autora Sajjida Kašuy.*

Která teologická kniha vás v poslední době zaujala?

Marina: *Ráda se často vracím ke knihám Eliase Velly. Líbí se mi, jak se jednoduchým, až odlehčeným jazykem dotýká velmi zásadních a hlubokých témat.*

Slávek: *Mám moc rád knihy Charlese Journeta. V poslední době mě hodně oslovila kniha Vnitřní mlčení Davida Peroutky.*

Který kostel nebo bohoslužebný prostor se vám nejvíc líbí?

Marina: *Obecně oceňuji dobrou architekturu, ať je z jakéhokoli období. Nejlépe se asi cítím v těch nejstarších kostelech, raně křesťanských, románských, gotických. Možná proto, že si tam vždy uvědomím, jak moc jsou ta místa „promodlená“.*

Slávek: *Obdivuji klášter La Tourette v Éveux-sur-Arbresle ve Francii a moc rád bych se tam někdy podíval.*

Kdy a kde byl váš nejkrásnější bohoslužebný zážitek?

Marina: *To je otázka hodně na tělo, tedy na duši... Silné zážitky jsem třeba měla při modlitebních setkáních v Taizé. Nevím, jestli mě tam víc oslovila hudba, meditativní modlitba nebo velké množství lidí z celého světa modlících se pod jednou střechou...*

Slávek: *Pravoslavné Velikonoce v Jeruzalémě.*

Z čeho máte obavy?

Marina: *Jsem dost úzkostná, takže téměř ze všeho, co mě (nás) čeká.*

Slávek: *Nevím. Jsou samozřejmě takové ty běžné denní starosti, ale nic skličujícího mě nenapadá: co bylo, nezměním, a co bude, nevím.*

Na co se těšíte?

Marina: *Na každý okamžik, kdy se budu moct od srdce zasmát.*

Slávek: *Až budu moct jednou vyrazit na nějakou dlouhou pout'.*

Otázky kladl JB

DOSPĚLÉ DĚTI

INSPIRACE

Ze všech stran se ozývají hlasy, jak je dnes těžké vychovávat děti. V minulém i aktuálním čísle Farních listů se této problematice věnuje paní Martina. Ráda bych se přidala modlitbou za děti, kterou mi poslala kamarádka. Není to modlitba za malé děti, které se musejí vychovávat, ale za ty už větší, třeba i dospělé, které jsou pro své rodiče stále dětmi. A nemusejí to být mamánci a rozmazlení jedinci. Oni sami se považují za dospělé, žijí si podle svého a na rodiče moc nedají. Ale rodiče se stále trápí svou zodpovědností a péčí, která mnohdy nebývá přijímána. A tak se ptají: „Co jsme udělali špatně?“ Ale pamatujme: i nejlepší rodiče mohou mít děti, které bloudí. Každý má svou cestu, svůj čas, svá rozhodnutí. Bůh nespí. On pracuje – i když to rodiče nevidí. Jejich slzy jsou modlitbou. A Bůh je Bůh zázraků.

Milosrdný Bože,

svěřuji Ti své dítě, které se vzdálilo od Tebe.

Ty znáš jeho cestu, jeho zápas i jeho zranění.

Prosím tě, veď ho zpět – ať najde světlo, které ztratilo.

Obklop ho lidmi, kteří mu ukážou pravdu a lásku.

Pane, volám k Tobě za své dítě.

Ty ho miluješ víc než já.

Dej mu moudrost, pokoj a touhu po pravdě.

Vrať ho k sobě. Věřím, že Tvá milost je větší než jeho bloudění.

Amen.

ve

RŮZNÉ ODPOVĚDI NA MOJE „DĚKUJI“

ZAMYŠLENÍ

V poslední době jsem měla mnoho příležitostí někomu za něco poděkovat. Všimla jsem si, že reakce na moje poděkování byly velice rozdílné. Asi nejméně se mi líbí, když někomu za něco poděkuji a dostanu odpověď „Není zač.“ To podle mě celou věc znehodnocuje: byl vykonán dobrý skutek, a to snad nic neznamená? Jde možná o projev skromnosti, ale není to zkrátka pravda! Někdo pro mě udělal něco dobrého, jsem proto šťastná a děkuji mu za to – je tedy zač děkovat.

Proto dávám spíše přednost přátelskému „prosím“. „Prosím“ a „děkuji“ patří k sobě jako den a noc nebo jako zima a teplo. „Prosím“ respektuje mé poděkování a signalizuje, že vzájemný kontakt nás oba těší.

Za nejkrásnější však považuji, když je mé poděkování opřetoováno upřímným „Rádo se stalo!“ Pak je dobrý skutek plně uznán, a to i osobou, která ho vykonala. To přináší radost na obou stranách.

Vždyť nakonec i Bůh je ten, kdo děkuje! V Matoušově evangeliu Ježíš říká: „Cokoli dobrého jste prokázali jednomu z těchto mých nejmenších bratrů, prokázali jste mně!“ (Mt 25,40) Tyto lidi Ježíš nazývá „požehnaní mého Otce“ a odměňuje je věčným životem.

Kéž budeme i my „požehnaní Tvého Otce“, Pane Ježíši! Amen.

Barbora Thielová

JEŽÍŠI, JEŽÍŠI

ŽIVOT S BOHEM

V dotazníku uvedeném v minulých Farních listech (7/2025) se Bohumil Bakalář vyznává ze svého vztahu k velmi silnému místu, které ho v Bibli oslovuje, a to k Ježíšově úzkosti v Getsemanské zahradě v předvečer jeho smrti.

Dávno tomu, možná ještě za studií, jsem po obřadech Zeleného čtvrtku vstoupila do kostela Panny Marie Vítězné s Pražským Jezulátkem. Tehdy mě tam silně zasáhlo, jak jakýsi mladík na kolenou, který hrál na kytaru, občas párkrát vzdechl: „Ježíši, Ježíši...“ Od té doby přicházím na tichou večerní adoraci, abych s Ježíšem bděla před jeho obětí za nás.

Když mám příležitost, také ráda navštěvuji kostel, kde visí velký nástěnný nesignovaný obraz Pána Ježíše modlícího se na Olivetské hoře. Od starousedlíků jsem se dozvěděla, že obraz je kopií a že je dílem pana Heřmana (Jana Heřmana, malíře a restaurátora?). Dlouho se mi nepodařilo nalézt originál tohoto výrazného díla, které vyzařuje sílu okamžiku a sílu Pána Ježíše. Až nedávno jsem objevila, že originál obrazu pochází z roku 1886 a jeho tvůrcem je český malíř, pedagog a ilustrátor Emanuel Krescens Liška. Tento jeho obraz s názvem *Kristus*

na hoře Olivetské – *Bud' vůle Tvá* je uložen v Národní galerii. Ve své době byl velmi populární, byl často vystavován a dočkal se řady reprodukcí.

Prosme Pána Ježíše Krista, který se za nás krví potil: Ježíši, Synu Boží, smiluj se nad námi i nad celým neklidným a zbloudilým světem!

Irena Červenková

MÍT, NEBO BÝT?

ZAMYŠLENÍ

V minulém čísle Farních listů jsem psala o tom, jak je pro rodiče náročné vychovat dítě, které by v dospělosti bylo duševně zdravé a po všech stránkách zralé. S odstupem jednoho měsíce k tomu chci dodat, že to nebyl povšechný návod na všechno, ale jakýsi pomyslný švédský stůl, který chtěl rodičům nabídnout, co by třeba mohli ve výchově svých dětí změnit nebo zlepšit.

Sama jsem se inspirovala komunitou saleziánů, kteří na výchovu a vzdělávání dětí a mládeže kladou velký důraz a v této věci se neustále vzdělávají. Vždyť jejich zakladatel Don Bosco měl s mladými lidmi velkou práci a často i nejedno trápení. Staral se o kluky, které nikdo nechtěl, a svou důsledností, důmyslností, pevnou vírou a snahou pochopit jejich svět z nich dokázal vykresat úžasný lidský potenciál. Řečeno dnešním slovníkem to byla delikventní mládež a je velmi pravděpodobné, že bez jeho přičinění by tito hoši byli delikventní i v dospělosti. Místo toho se z nich stali dospělí lidé schopní se sami uživit a v nejednom případě dát také světu něco z toho, co svou výchovou a vzděláním načerpali.

Ti hoši, o které se Don Bosco staral, byli – řečeno slovníkem naší mládeže – „hustí“ a Don Bosco byl člověk horkokrevný, který se musel neustále krotit, aby to s nimi ustál. Dlužno dodat, že měl vydatnou pomoc ve své mamince Markétě. Tato žena byla obdařena velkou moudrostí a odvahou a pomáhala jemu i těm nezvedeným hochům. Jednou se stalo, že hoši podupali a vyplnili záhony, na kterých se pěstovala zelenina do polévky pro všechny. Don Bosco měl sto chutí s tím „praštit“, ale jeho maminka Markéta ho přiměla, aby

nad hochy nelámali hůl. Vytrval a časem z toho vzešlo velmi bohaté ovoce. Jako řeholník a také průkopník nových věcí měl potíže s vrchností, přitom on a všichni ti jeho kluci byli chudí jako kostelní myši.

Proč o tom píšete? Žijeme v době, kdy se většina věcí točí kolem peněz. Ať se podívám kamkoliv, všude se slovo peníze skloňuje ve všech pádech a slova jako prostota, pokora a vděčnost se nenosí. Jako kdyby člověk měl cenu, jen dokud „nese prachy“, a jako kdyby lidský potenciál nic neznamenal. Dokonce jsem se nedávno dozvěděla, že valná část dětí u nás trpí úzkostmi a strachem z chudoby.

Jak je to vlastně s penězi? Abych na tuto otázku našla odpověď, přelouskala jsem znovu knížku od věhlasného psychiatra, psychologa a filozofa, přezdívaného „apoštol lásky“, Ericha Fromma *Mít, nebo být?* Dozvěděla jsem se, že jsou lidé, kteří mají zvláštní zálibu v hromadění peněz a majetku a touhy po moci. Mají neutuchající potřebu mít stále více a více. Peníze jsou pro ně známkou moci a není jim cizí jít za ziskem a mocí „přes mrtvolu“.

Co k tomu říká Bible? Peníze samy o sobě nejsou špatné, špatná je jenom nezřízená láska k nim. A tak se mi v hlavě vybavuje podobenství o bohatém muži, který počítal s tím, že se zabezpečí shromážděním majetku, ale Bůh mu řekl: „Blázne! Ještě této noci si vyžádají tvou duši, a čím bude to, co jsi nashromáždil?“ (Lk 12,20) Nezdá se vám, že se v dnešní době řada lidí chová jako ten boháč z podobenství?

Martina Votrubová

Tenhle obrázek je důkaz, jakou moc má humor a jakou očistující, stmělující silou je. Po jedné manželské krizi jsme se s manželem nad ním smáli, až nám slzy tekly. Manželskou postel jsem po jeho smrti vyhodila. Ale smích nad jedním obrázkem, ten ze své vzpomínky vymazat nemůžu. A ani nechci.

ve

KALENDÁŘ FARNOSTI SV. ANTONÍNA PRO NEJBLIŽŠÍ OBDOBÍ

- ❖ V pátek **24. října** se koná v **18 h mše (nejen) pro děti a mládež s doprovodem rytmické hudby**. Zapojit se do přípravy hudby lze v 16:30 v kostele sv. Antonína.
- ❖ V neděli **26. října** při mši sv. v **10 h** u Sv. Antonína oslavíme **posvěcení našeho kostela**. Po mši bude následovat agapé.
- ❖ Na všechny věrné zemřelé vzpomeneme v neděli **2. listopadu** vedle obvyklých mší sv. (8 h, 10 h a 18 h) také bohoslužbou slova na hřbitově ve Strojnické ulici v 16 h.
- ❖ V adventu proběhne **duchovní obnova** na téma Naděje v pondělky 1., 8. a 15. prosince od 19:30 na faře.

Farní listy vydává Farní rada při kostele sv. Antonína. Vycházejí pro vnitřní potřebu holešovické farnosti za dobrovolný příspěvek. Redakční rada: Věra Eliášková, Jitka Rosypalová, Marie Škarpová. Kresba hlavičky na titul. straně – Hanka Roubalová. Tisk Ediční centrum AMU. **Toto číslo vychází 12. října 2025. Uzávěrka příspěvků do příštího čísla FL je v sobotu 8. listopadu 2025.**

Dopisy a příspěvky zasílejte na adresu: Farnost sv. Antonína, Dukelských hrdinů 54, Praha 7, 170 00, na redakci Farních listů redakce@svatyantonin.cz. Redakce si vyhrazuje právo krátit příspěvky. Nevyžádané rukopisy nevracíme.

Adresa webových stránek naší farnosti je www.svatyantonin.cz, kam můžete psát i své dotazy. Pro sdílení zpráv funguje ve farnosti e-mailová skupina svatyantonin@googlegroups.com, Zájemci o připojení k e-mailové skupině pište na adresu: farniakce@svatyantonin.cz.

Finančně podpořit farnost můžete zasláním libovolné částky na účet farnosti č. 1011061807/5500 vedený u Raiffeisenbank (do zprávy pro příjemce, prosíme, uveďte své jméno a příjmení). Na Vaši žádost Vám rádi vystavíme potvrzení o přijetí daru. Žádost můžete zaslat na emailovou adresu fara@svatyantonin.cz.

